

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Първомай, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЪРВОМАЙ, ПЪРВИ СЪДЕБЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Радина В. Хаджикирева

при участието на секретаря Венета Ж. Хубенова
като разгледа докладваното от Радина В. Хаджикирева Административно
наказателно дело № 20235340200088 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 23-0325-000504/13.06.2023 г.,
издадено от Началника на РУ – Първомай към ОД на МВР – Пловдив, в частта, с която
на В. К. Л. за нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП е наложено административно
наказание „глоба“ в размер на 100 лв. на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП.

С жалбата се навеждат съображения за отмяна на наказателното постановление
като неправилно. Твърди се, че на 21.04.2023 г. жалбоподателката приближила с
управлявания от нея лек автомобил пешеходната пътека, като забелязала група
ученици, които се готвели да пресичат. Спряла пред пешеходната пътека и те
преминали. След преминаването на пешеходците имала възможност да тръгне, но от
лявата ѝ страна се задал патрулен автомобил с включени полицейски лампи.
Последният бил на път без предимство, но жалбоподателката помислила, че бързат за
някъде, поради което решила да им даде път. Помахала няколко пъти с ръка, че дава
път на полицейския автомобил, но той не потеглил. Бавно започнала да се изнася,
оглеждайки се за пешеходци и приближаващи пътни превозни средства, като стъпила
на пешеходната пътека. В същото време от десния ѝ край се задали коли, които
трябвало да пропусне. В този момент на пешеходната пътека стъпили други
пешеходци, които тръгнали да пресичат. Жалбоподателката била по средата на
пешеходната пътека, останала на място, а пешеходците преминали безопасно. По тези
съображения моли да бъде отменено наказателното постановление в обжалваната част.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като съобрази доказателствата по делото, поотделно и в тяхната
съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 21.04.2023 г., около 09:35 ч. в гр. Първомай жалбоподателката В. К. Л. управлявала лек автомобил „****“ с рег. № ***, собственост на М.И.С., по ул. „****“. Достигайки кръстовището с ул. „****“ до СУ „Проф. д-р Асен Златаров“, спряла пред пешеходната пътека и пропуснала преминаващите пешеходци. В това време на същото кръстовище се намирали служителите на РУ – Първомай – свидетелят Г. С. П. и неговият колега – Р.Ж.Д., които се движели с патрулен автомобил „****“ с рег. № *** по ул. „****“ с включена полицейска лампа, от ляво на жалбоподателката. Последната решила да пропусне полицейския автомобил, който се намирал на път без предимство, тъй като помислила, че бързат. Въпреки че им помахала с ръка, те не преминали. Поради това жалбоподателката започнала да се изтегля от кръстовището, като навлязла с автомобила си на пешеходната пътека. Същевременно забелязвала, че от дясната ѝ страна, от ул. „****“ идват автомобили, които трябвало да пропусне, тъй като имали предимство пред нея, поради което спряла на пешеходната пътека. След като тези автомобили преминали, видяла, че отново започнали да пресичат пешеходци (деца от намиращото се в близост училище). Доколкото жалбоподателката била спряла лекия автомобил върху пешеходната пътека, пешеходците преминали пред и зад автомобила.

Всичко това било забелязано от служителите на РУ – Първомай, които подали светлинен сигнал и спрели лекия автомобил, управляван от жалбоподателката. При извършената проверка свидетелят П. установил, че жалбоподателката не носи контролния талон към СУМПС. За констатираните нарушения свидетелят П. съставил срещу жалбоподателката Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № ***/21.04.2023 г. Екземпляр от акта бил връчен на жалбоподателката, която го подписала без възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН жалбоподателката подала възражения срещу акта за установяване на административно нарушение. В същите тя изрично поискала да се прегледа и съхрани видеозаписът от патрулния автомобил. По този повод е изготвеното становище, в което е посочено, че полицейските служители Г. П. и Р.Д. съобщили, че управляваният от жалбоподателката лек автомобил „****“ с рег. № *** бил върху пешеходната пътека, намираща се на ул. „****“ откъм СУ „Проф. д-р Асен Златаров“, и пресичащите ученици минавали пред и зад автомобила. Поради това се счита, че с поведението си жалбоподателката била нарушила разпоредбата на чл. 119, ал. 1 ЗДвП.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено наказателно постановление, с което на жалбоподателката В. К. Л. са наложени административни наказания, както следва: за нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 100 лв.; за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лв. В частта, с която на жалбоподателката е наложено административно наказание за нарушение на чл. чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, наказателното постановление не е обжалвано и е влязло в сила.

Описаната фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на обясненията на жалбоподателката, които счита за добросъвестни, логични и безпротиворечиви. От последните и показанията на свидетеля П. се изяснява, че

жалбоподателката първоначално била спряла пред пешеходната пътека, като пропуснала преминаващите пешеходци. Съдът дава вяра на изложеното от жалбоподателката, че по ул. „***“, от лявата ѝ страна, се движил патрулен автомобил „***“ с рег. № *** с включена полицейска лампа. В тази насока свидетелят П. първоначално е заявил, че включили лампите, след като забелязали поведението на жалбоподателката. Впоследствие се е поправил, че не си спомня дали преди проявата на жалбоподателката са включили лампата. Отчитайки всичко това, както и че свидетелят П. е заявил, че случаят е бил преди доста време, поради което и предвид характера на работата му е напълно обяснимо, че няма спомен за някои детайли, които обаче се явяват съществени за изясняване на фактическата обстановка. По тези съображения и след извършен анализ на цялостната ситуация съдът не би могъл да приеме за действително случило се заявеното от него, че жалбоподателката потеглила в момент, когато по пешеходната пътека преминавали пешеходци, което наложило тя да спре върху пътеката и те да преминават зад и пред автомобила. Предвид факта, че жалбоподателката е била първоначално спряла пред пешеходната пътека, за да пропусне пешеходци, а впоследствие е направила знак на полицейските служители, че пропуска и тях, е нелогично да потегли в момент, когато по пътеката вече преминават пешеходци. Отделно от това, още в деня на съставяне на АУАН жалбоподателката е направила искане до Началника на РУ – Първомай да бъде съхранен видеозаписът от патрулния автомобил „***“ с рег. № ***. Въпреки че разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗАНН предвижда, че когато във възраженията си нарушителят посочи писмени или веществени доказателства, те трябва да бъдат събрани служебно, в настоящия случай не са предприети действия в тази насока, като след изтичане на едномесечния срок за съхранение, записите са се самоизтрили. Поради това при разглеждане на депозираните възражения единствено е взето предвид твърдението на полицейските служители, че управляваният от жалбоподателката автомобил се е намирал върху пешеходната пътека, а пешеходците са преминавали пред и зад него, без да се изследват причините за това спиране. По тези съображения и като отчете добросъвестното поведение на жалбоподателката, изминалия продължителен период от време и липсата на ясен спомен у свидетеля П. за цялостното развитие на ситуацията, както и неизпълнението на задължението по чл. 44, ал. 2 ЗАНН, съдът изгради фактическите си изводи въз основа на заявеното от жалбоподателката.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Процесното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, като материалната компетентност на актосъставителя и административнонаказващия орган се установява от представената Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН е издаден на 21.04.2023 г. (датата на извършване на нарушението), а НП – на 13.06.2023 г., т. е. преди изтичане на давностните срокове, предвидени в чл. 34 ЗАНН.

В конкретния случай обаче нито съставеният акт за установяване на административно нарушение, нито обжалваното наказателно постановление отговарят на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй като не са посочени важни обстоятелства, свързани с описание на нарушението и фактите, при които е извършено. Поради това съдът приема, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, доколкото фактите, които са съставомерни и онези

обстоятелства, които имат отношение към извършеното нарушение, не са описани в акта и наказателното постановление по недвусмислен и достатъчен начин. В тази насока както в АУАН, така и в НП нарушението е описано по следния начин: при управление на МПС на кръстовището на ул. „****“ с ул. „****“ до СУ „Проф. д-р Асен Златаров“ не пропуска преминаващите пешеходци. Липсата на изрично обозначаване, че пешеходците са пресичали на пешеходна пътека води до непълен фактически състав на описаното нарушение, доколкото това е елемент от обективния състав на нарушението, който следва да е недвусмислено отразен. В тази насока следва да се изясни, че съгласно § 6, т. 8 от ДР на ЗДвП „кръстовище“ е място, където два или повече пътя се пресичат, разделят се или се събират на едно ниво, а според т. 54 „пешеходна пътека“ е част от платното за движение, очертана или не с пътна маркировка и сигнализирана с пътни знаци, предназначена за преминаване на пешеходци. На кръстовищата пешеходни пътеки са продълженията на тротоарите и банкетите върху платното за движение. От това следва, че двете понятия не са равнозначни, като посочването, че нарушението е извършено на кръстовище не означава, че то е извършено и на пешеходна пътека. С оглед всичко изложено, съдът намира, че следва задължително да бъде отразено в обстоятелствената част на АУАН и НП, че пешеходците са преминавали на пешеходна пътека, като това обстоятелство не би могло да се извежда и допълва въз основа на приобщения към делото доказателствен материал или да се разбира едва в хода на съдебното следствие. Следва да се има предвид, че в настоящото производство защитата е срещу фактите, а в случая те не са правилно отразени. Ето защо липсата на подробно описание на нарушението по чл. 119, ал. 1 ЗДвП и обстоятелствата по извършването му съставлява съществено процесуално нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, водещо до отмяна на наказателното постановление.

Отделно от изтъкнатите по-горе съображения, настоящият съдебен състав намира, че в разглежданата хипотеза не е установен по несъмнен и категоричен начин релевантният за спора факт, а именно, че жалбоподателката е извършила нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП, като не е пропуснала преминаващите по пешеходната пътека пешеходци. Съгласно разпоредбата на чл. 119, ал. 1 ЗДвП при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. За съставомерността на деянието задължително следва да се установи, че водачът при управление на пътното превозно средство, приближавайки пешеходна пътека, не предприема активни действия по намаляване скоростта, с която се движи, или спиране, за да пропусне пешехода, стъпил на пешеходната пътека. В случая конкретната хипотеза е напълно различна, тъй като се касае за водач на пътно превозно средство, който е навлязъл на пешеходната пътека, като е бил принуден да спре и да остане на пешеходната пътека поради преминаващи автомобили на пътя с предимство. Вследствие на това негово поведение пешеходците са преминали пред и зад автомобила, но безспорно не може да се приеме, че жалбоподателката не е пропуснала преминаващите пешеходци. Няма данни и нейното поведение да е станало причина да са намалили или спрели хода си на движение, поради което не може да се приеме, че тя е извършила вмененото ѝ нарушение на правилата за движение по пътищата. Отделно от това, от събраните по делото доказателства не се установява, че жалбоподателката действително е отнела предимството на преминаващите пешеходци, предоставено им по закон. В случая по делото са налице доказателства, че лекият автомобил вече е бил върху пешеходната пътека, когато пешеходците са започнали пресичането на уличното платно по

пешеходната пътека. За водача съществува задължение да пропусне стъпилите или преминаващите по пешеходната пътека пешеходци, но само когато те се намират там преди лекият автомобил вече да преминава през пешеходната пътека, което не се установи по настоящото дело. Следователно не може да се приеме, че жалбоподателката е нарушила правилото за поведение, предвидено в разпоредбата на чл. 119, ал. 1 ЗДвП. Друг е въпросът, че е налице забрана водачът да навлиза на пешеходна пътека, ако не е убеден, че няма да бъде принуден да спре и да остане на пешеходната пътека след подаване на сигнал, който забранява преминаването, но само когато преминаването на пешеходците през пешеходна пътека се регулира с пътен светофар или от регулировчик (чл. 120, ал. 1, т. 3 ЗДвП), а настоящият случай очевидно не е такъв. Обобщено казано, изложеното до тук не може да наложи категоричен извод, че административното обвинение е доказано по един несъмнен и безспорен начин, което също води до незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че навлизането на пешеходната пътека и принудителното спиране и оставане на същата, когато преминаването на пешеходците през пешеходна пътека не се регулира с пътен светофар или от регулировчик, може да се квалифицира като нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП, съгласно която разпоредба участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Административното наказание за това нарушение е посочено в чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП, чийто текст предвижда, че се наказва с глоба в размер на 150 лв., който не спазва предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението. Същевременно за нарушение на разпоредбата на чл. 119, ал. 1 ЗДвП е предвидено наказание в размер на 100 лв. (чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП). От това следва, че съдът не би могъл да измени акта, като приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Това е така, тъй като, от една страна, нарушението по чл. 6, т. 1 ЗДвП е по-тежко наказуемо в сравнение с това по чл. 119, ал. 1 ЗДвП, а от друга – ще е налице съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, доколкото нито в АУАН, нито в НП е посочено, че жалбоподателката е била спряла на пешеходната пътека. Тези факти биват установени едва в хода на съдебното следствие. Друг е въпросът, че в конкретната хипотеза не е създадена непосредствена опасност за движението, поради което съдът счита, че на жалбоподателката не би могло да бъде наложено наказание на основание чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП.

По тези съображения наказателното постановление в частта, в която на жалбоподателя В. К. Л. на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП, следва да бъде отменено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН, РС Първомай

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0325-000504/13.06.2023 г. на

Началника на РУ – Първомай към ОД на МВР – Пловдив в частта, с която на В. К. Л., ЕГН: *****, адрес: ***, на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП.

В останалата част наказателното постановление не е обжалвано и е влязло в сила.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд Пловдив в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Първомай: _____(п)_____

РХ/МИ